

Chương 7

BƯỚC CHÂN VÀO xưởng làm việc của ông nội giống như là bước vào một thánh đường.

Nhà xưởng cũ kỹ từng có thời là một phần của ngành công nghiệp xe gỗ mà nhờ nó thành phố Georgebury đã được dựng nên. Trần nhà cao mười hai mét, nên nơi này vang dội chẳng khác gì họng súng thần công. Các vách tường được xây bằng gạch thô, sàn nhà lát bằng ván gỗ sồi bản rộng, mặt sần, không véc ni, qua thời gian sử dụng đã bị mài nhẵn như một tấm kính và ố màu nâu đất của những bàn chân bước lên nó trong hơn một trăm năm. Dọc theo một bức vách là bàn thợ của ông nội, được thắp sáng bằng chiếc đèn bàn có chụp bằng đồng; trong góc nhà là chiếc ghế bành có chân gác bọc len xấu xí, ông nội thỉnh thoảng vẫn chợp mắt trên chiếc ghế này, nhưng Bộ Y tế đáng lý ra phải lên án việc này mới phải. Dài mười lăm mét, rộng mười hai mét, căn phòng này tràn ngập mùi của những thứ gỗ một trăm năm mươi năm tuổi.

Dĩ nhiên là cũng có những mùi khác nữa... mùi của nhựa polyurethane, mùi khói tỏa ra từ lò sưởi đốt bằng gỗ ở vách tường bên kia, mùi dầu thơm từ các loại dụng cụ của ông nội, và thi thoảng là mùi chó dính nước, vì Bowie ở cùng ông nội suốt cả ngày. Nhưng lần át tất cả, là cái mùi tuyệt vời và nồng nàn của gỗ, gỗ tuyệt tưng, gỗ thông và gỗ sồi. Ngay cả thuở tôi còn sống tại Boston, mùi gỗ mới đốn về vẫn luôn khiến tôi phải ngoái đầu lại tìm kiếm ông nội mình.

Còn lúc này, ông nội đang có ba con thuyền ở ba giai đoạn hoàn thiện khác nhau. Một chiếc là thuyền kayak, loại thuyền đã khiến ông được sùng bái trong thế giới những tay bơi thuyền gỗ. Dài, tron nhẵn và thon gọn, mũi thuyền mảnh đến mức có thể xẻ qua mặt nước, chiếc này được dùng trong môn đua thuyền đại dương. Một chiếc khác, gọi theo kiểu của ông nội, là loại “cho mấy đứa ngớ ngẩn như cô đầy Callie,” ý ông muốn nói là dành cho những người thích chèo thuyền quanh hồ ngắm nghía cây cối hay chim chóc xinh đẹp. Kiểu thuyền này khó lật lắm, nhưng trông vẫn duyên dáng đáng yêu. Chiếc thuyền thứ ba cũng khá xinh xắn... đây là loại thuyền câu cá kiểu Adirondack, và mặc dù chiếc này mới chỉ được hoàn thành một nửa, tôi vẫn có thể hình dung ra Gatsby đang ngồi trên thuyền, quăng cần bên mạn thuyền trong khi mắt thì đắm đuối khát khao nhìn cô nàng Daisy lẳng lơ nông cạn.

“Ông nội à?” tôi gọi. Bowie ngóc đầu lên, ửng ửng hai tiếng khi bật người dậy, rồi lon ton chạy lại phía tôi. “Chào con trai,” tôi vừa nói vừa vuốt vuốt cái đầu to tướng đẹp đẽ của nó. “Ông nội đâu rồi hử?”

“Ngay đây, ngay đây này,” ông tôi cần nhàn, bước ra từ phòng phía sau nơi ông cất dụng cụ. “Cô muốn gì đây?”

“Cháu vẫn ổn, cảm ơn ông! Ông chịu hỏi thì thật quý hóa quá.” Ông đảo tròn mắt, trông không vui vẻ gì. “Cháu chỉ muốn nhắc cho ông nhớ, ông nội kính mến, rằng mọi người sẽ đến đây ăn tối đấy, nên ông phải vào nhà và tắm rửa đi thôi.”

Ông quắc mắt lên cau có - ông già Noel đang trong cơn váng vất nhưc đầu. “Ta có phải làm thế không nhỉ?” ông hỏi. “Hình như ta nhớ là ta không thể chịu đựng được nửa số người trong cái gia đình này cơ mà.”

“Thôi đừng có than thở nữa ông ơi,” tôi nói. “Vâng, ông sẽ phải làm thế. Mà không phải là không chịu được nửa số người đâu. Một phần ba thì đúng hơn ạ.”

“Được rồi được rồi,” ông nội lảm bảm. “Sẽ có những ai tới thế?”

“Những nghi can như lệ thường thôi ạ,” tôi đáp. “Freddie này, Hester này, mấy nhóc con, và mẹ cháu.” Tôi dừng lại. “Cả bố cháu nữa.”

“Hả?” ông nội thốt lên. “Cả bố và mẹ cô à? Mẹ cô có biết không đấy?”

“Không ạ,” tôi đáp. “Cháu nghĩ để ngạc nhiên thế thì hay hơn.”

“Thằng con đấy của ta đúng là thứ bỏ đi,” ông nội vừa cảm rằm vừa lắc đầu. “Còn mẹ của cô nữa chứ! Bà ấy sẽ lấy nữa xiên thẳng vào bụng thằng bố cô cho mà xem. Cô nghĩ cái gì vậy cô Callie?” ông lùa bàn tay thô ráp xù xì vào mớ tóc bạc bù xù và nhăn nhó nhìn tôi.

“Ông ạ, chuyện là thế này.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Bố muốn quay lại với mẹ, và đã nhờ cháu giúp cho bố...”

“Lẽ ra nó không bao giờ nên rời bỏ mẹ cô chứ, thằng điên ngu ngốc. Ta thậm chí còn không nhìn ngang nhìn dọc ai khác kể từ khi ta gặp bà nội cô đấy.”

Tôi mỉm cười. “Cháu biết chứ. Nhưng mà bố thì... ôi, dù sao thì bố cũng đang cố mà.”

“Nếu cô mà có hỏi tôi thì cái thằng ấy vẫn còn đang ở cái ‘vùng đòi bã đậu’ đấy,” ông nội nói, ám chỉ đến cái sự muôn đời không chịu lớn của bố tôi.

“Thôi mà, bố cháu vẫn luôn là một người bố tốt mà ông,” tôi đáp lại. Thật đấy chứ. Thật sự là thế nếu như bạn không tính đến cái phần gian dối phản bội lại mẹ tôi ấy.

“Một người bố tốt phải yêu thương mẹ của các con mình,” ông nội nói.

“Thôi được rồi, mà, mọi người vẫn đang đến đấy ạ.”

“Ta sẽ ăn tối trong phòng mình.”

“Ồ không đâu nhé, ông không được làm vậy đâu đấy,” tôi cương quyết gạt đi. “Đây là một bữa ăn tối hợp mặt gia đình. Đến cả Freddie cũng có mặt kia mà.”

“Lại thêm một thằng bã đậu nữa,” ông nội cần nhần. “Thằng ấy chưa học xong đại học phải không?”

“Chưa ạ. Nó bảo lưu một năm để nghĩ xem nó muốn làm gì, như nó đã từng nói với ông đến mười tám lần rồi đấy. Chị Hester sẽ đến cùng với mấy đứa nhỏ, và tất nhiên là có cả cháu, cháu cưng của ông nữa này. Vậy nên ông sẽ dùng bữa cùng chúng cháu.” Tôi đẩy xe của ông ra khỏi xưởng để đi vào bếp, mùi gà quay từ trong này như một lời chào đón ấm áp đến hai ông cháu.

“Ta vẫn còn phải đánh nhẵn cho xong nữa mà,” ông phản đối.

“Này ông, ông biết là để sau rồi cháu sẽ là giúp ông mà. Không ‘lý do lý trấu’ gì nữa. Ông sẽ dùng bữa với chúng cháu.”

“Cô nhân tâm quá đấy Callie,” ông nội vừa nói vừa ngồi xuống tháo chân ra. “Bowie này, mẹ mày đấy, mẹ mày xấu tính lắm nhé.”

Tôi đang lúi húi kiểm tra món gà liền đứng thẳng dậy. “Xấu tính á? Chẳng phải cháu vừa mới lau chùi hết cả nhà gồm cả chôn địa ngục mà ông gọi là phòng ngủ đấy sao, mà này nhé, trong phòng ngủ ông, cháu đã tìm thấy bốn mươi cái đĩa và sáu chiếc ly, đấy là chưa kể đến một chai Dewar mà ông tưởng là cháu không biết. Chẳng phải tối nào cháu cũng nấu bữa tối cho ông sao, ông già? Chẳng phải cháu giúp ông đánh nhẵn mấy chiếc thuyền khi ông than vãn là ông đau khớp, khi thực ra cả ông và cháu đều biết là ông ghét làm cái việc đánh nhẵn đấy sao? Mà ông cất ngay cái chân kia khỏi bàn đi.”

“Được rồi, được rồi, ta rút lại lời,” ông nội nói. “Cô cũng không đến nỗi xấu tính lắm.”

TÔI THƯỜNG TỒ CHỨC cho cả nhà ăn tối cùng nhau chừng một tháng một lần, mặc dù tôi chỉ mời luân phiên hoặc bố hoặc mẹ. Dầu vậy, mẹ tôi không phản đối gì khi một tiếng sau bà đi qua cửa và nhìn thấy bố già đáng yêu đang đứng kia, dè dặt mỉm cười với mẹ khi ông ôm em trai tôi. Không. Mẹ tôi chỉ mỉm cười thôi và như thế còn đáng sợ hơn nhiều.

“Tobias,” bà nói với giọng ngọt như mía lùi đầy vẻ chết chóc. Nếu rắn hổ mang mà nói được, tôi đảm bảo nó sẽ có giọng giống hệt như giọng mẹ tôi vậy.

“Eleanor,” bố nói. “Đêm nay em đẹp quá.”

“Cừ lắm bố ơi,” Freddie thốt lên, đoạn tự rót cho mình thêm chút rượu. “Khởi đầu bằng vài lời tăng bốc là nhất rồi.” Rõ ràng là Fred cũng nằm trong kế hoạch.

“Cảm ơn Tobias,” mẹ đáp. “Cả ông trông cũng...” mẹ đưa mắt nhìn bố từ trên xuống dưới “... rất khỏe. Bệnh lậu của ông sao rồi?”

“Anh đâu có bị...” thoát đầu bố đánh giọng, nhưng rồi nhớ ra là mình đang tán tỉnh tình yêu của đời mình. “Anh khỏe mạnh một trăm phần trăm,” bố đáp với giọng dịu dàng hơn. “Mọi chuyện với em thì sao nhỉ?”

“Tuyệt vời,” mẹ đáp mà chẳng hề chớp mắt. Tôi thề là nhiệt độ trong phòng vừa đột ngột tụt xuống năm độ.

“Chào mẹ ạ,” tôi nói và hôn lên má bà.

“Calliope!” bà reo lên. “Cảm ơn con đã mời mọi người.” Đôi mắt đen của bà nheo lại. “Còn dễ thương đến mức mời luôn cả... bố của con nữa chứ.”

“Em sợ rồi đây,” Freddie thì thào, cười toe toét với tôi. “Ôm em vào lòng đi Callie.”

“Mẹ uống chút rượu nhé mẹ?” tôi mời mọc.

“Tất nhiên.”

“Công việc tại nhà tang lễ sao rồi hả mẹ?” tôi hỏi, lòng thầm hy vọng mình sẽ ghi được điểm khi đề cập đến chủ đề tử của bà.

“Tuyệt vời,” mẹ tôi đáp, giọng đã bớt chút dễ sợ. “Louis vừa mới hoàn thành việc tái tạo một người đàn ông gặp tai nạn với dụng cụ nạy lớp. Đầu ông ta trông như một bát Spaghetti vậy.”

“Tai nạn với dụng cụ nạy lớp chính xác là gì thế ạ?” Freddie hăm hờ hỏi. “Cút thật, hẳn trông phải tóe loe lấm đây!”

“Ồ còn phải hỏi,” mẹ tôi đáp, trở nên hào hứng với đề tài này. “Thậm chí con không thể nhìn ra đâu là...”

“Thôi đi mẹ!” tôi ré lên. “Làm ơn đi!”

“Callie này, sao con lại có thể yếu bóng vía đến thế khi con lớn lên trong nhà tang lễ kia chứ?” mẹ tôi thắc mắc. “Dù gì thì cái chết đã là một phần chảy trong huyết quản của con rồi.”

“Cái chết chẳng chảy trong máu con gì sất,” tôi bực bội nói. “Mà cũng đâu phải là con được quyền chọn nơi chúng ta ở đâu.”

“Sao cũng được,” mẹ tôi nói, thờ ơ liếc nhìn trước khi lại chú tâm đến cậu con trai. “Guồng mặt của ông ta...”

“Ôi xem này, Hester và hai đứa nhỏ tới rồi kia!” tôi thông báo. “Con chạy ra phụ giúp tí vậy.” Dứt lời, tôi phóng ra ngoài trời đêm ướt mưa.

“Xe của bố kia phải không nhỉ?” Hester vừa hỏi vừa thoáng chút nặng nhọc nhắc mình ra khỏi chiếc Volvo, một lời nhắc nhở cho tôi phải hạn chế nhấm nháp bột làm bánh.

“Chào dì ạ!” Josephine nhảy căng lên vòng tay quanh eo tôi. “Dì tết tóc cho con nhé? Dì biết sao không? Con ở trong dàn đồng ca của trường đấy! Bọn con sẽ hát bài ‘Greensleeves’! Tết tóc cho con đi đi!”

“Giỏi lắm cưng! Để chốc nữa dì tết tóc cho con nhé?” tôi đáp và hôn chụt lên má con bé. “Chào Bronte, bé yêu.”

Bronte trừng mắt lên nhìn tôi, tai nghe vẫn cắm chặt vào tai. “Chào,” con nhỏ càu nhàu. À, tuổi dậy thì đây mà.

“Gặp được con dì vui quá. Dì yêu con. Con của dì xinh đẹp, tuyệt vời quá đi mất,” tôi nói.

“Thôi nào dì Callie,” Bronte đáp, nhưng vẫn hôn chào tôi và lê bước vào trong nhà, Josephine nhảy nhót theo sau.

“Có thật là xe của bố không đấy Callie?” chị tôi hỏi lại.

Tôi thở dài. “Phải. Em nghĩ sẽ rất hay nếu cả nhà chúng ta cùng ngồi lại.”

“Hay hả Callie? Như kiểu, ‘Sẽ rất hay nếu tôi để cho sư tử moi hai quả thận của tôi ra trong khi tôi còn sống nhăn răng’ ấy à? Hay kiểu đấy ấy hử?”

“Vâng! Chính xác đó là điều em mong mỗi đấy!” tôi đáp. “Thôi đi Hester, đừng có chuyện bé xé ra to như thế. Có phải là mọi người chưa khi nào ở cùng nhau đâu.”

“Chỉ trong mấy dịp có khách tham gia thôi,” Hester nói. “Với bao nhiêu là khách xung quanh để đánh lạc hướng hay để gây hoang mang hoặc che chắn tầm nhìn.” Chị cau kính nhìn tôi. “Mày ngốc quá đấy, mày có biết không? Mày đang làm gì thế này? Đang cố gắng tác hợp hai người lại với nhau à?”

“Không, không phải,” tôi nói. “À... bố ấy... ừm, thôi chẳng có gì.”

“Bố làm sao? Ông ấy sắp chết à?”

“Đâu có! Chị với mẹ thật là... không phải bố sắp chết. Chỉ là... chỉ là bố muốn hàn gắn với mẹ, có vậy thôi.”

“Chó chết thật,” Hester nói. “Nghe này, sao tôi không vút hai đứa nhỏ lại đây, rồi ra xa lộ nằm cho xe cán qua cho rồi nhỉ?”

“Này, nghe buồn cười đấy, nhưng nhắc cái mông vào nhà và ngừng kêu ca đi cho,” tôi nói. “Em đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn rồi. Vào ăn thôi.”

Chị làm theo lời tôi nói. Tôi hít vào một hơi thoáng đặng đầy ắp lạnh của không khí, khẽ nguyện cầu được bình yên an lành rồi đi theo chị vào nhà.

Các buổi họp mặt gia đình rất... ừm, để xem nào, tôi đang tìm kiếm từ nào đây nhỉ?... Địa ngục. Như địa ngục. Vì là con giữa, tôi thường phải đóng vai vừa là trọng tài vừa là bạn tâm tình, vừa là chủ tọa vừa là kẻ tử đạo. Tôi có cảm thấy rằng lâu lâu mọi người cũng nên họp mặt nhau một lần hay không không ư? Chắc chắn là có chứ. Tôi có muốn gia đình tôi quây quần bên nhau không ư? Theo lý thuyết là có. Còn trong thực tế thì, trời ạ, không hề.

Nhưng bố đã nhờ vả, và mặc dù khả năng thắng cuộc của bố cũng cỡ như khả năng một chú gà con có thể sống sót sau chuyến lang thang băng qua khu vực đường đua xe tốc độ Daytona 500, tôi vẫn cố giúp ông. Nếu tôi không làm thế thì sẽ chẳng có ai làm cho cả.

Bao nhiêu năm trời nay, bố đã luôn là ví dụ điển hình cho một tay sát gái cả thên... Tôi biết chứ, tôi thật phiền phức, nhưng chẳng phải tôi đang sở hữu đôi mắt long lanh lánh nhất đấy sao? Có ai cần xe mới không nào? Mẹ tôi thì trái lại bà là nữ hoàng băng giá, bà chưa bao giờ để cho bố quên được là bà khó quên và khó tha thứ đến mức nào. Freddie cơ bản là hòa thuận với cả hai người. Hester, giống như mẹ, chưa bao giờ tha thứ cho bố, nhưng chị vẫn chịu đựng bố và thừa nhận rằng bố là người ông tốt với mấy đứa nhỏ.

Về phần ông nội, ông là kiểu người Vermont Xưa cộc cằn. Ông gặp bà nội tôi khi hai người mới mười bảy tuổi, cưới nhau năm mươi tám, và yêu thương nhau trong suốt ba mươi chín năm. Nói đến các mối quan hệ giữa người với nhau thì ông luôn xem đám còn lại chúng tôi như một kiểu chậm phát triển. Ất hẳn ông tôi cũng có lý.

“Ăn được chưa?” ông nội gắt lên từ góc của mình, nơi ông đang mài miết cau có quan sát đám chúng tôi. “Ta đói teo tóp cả người rồi đây. Cái thứ bia này nhạt còn hơn nước tiểu.”

“Cụ ăn nói duyên thật đấy ạ,” Bronte lên tiếng.

“Vậy là giờ cô đã có thái độ rồi đấy phỏng? Tôi chỉ mới bắt đầu thấy thích cô thôi đấy,” ông nội đáp lại.

“Để con lấy cho bố lon bia khác nhé bố,” bố tôi xung phong.

“Tốt, con trai. Cũng đã đến lúc anh cần làm gì đấy có tích sự với cái cuộc đời anh rồi đấy,” ông nội trả lời. “Mà nói đến vô tích sự, thằng Freddie kia, đến lúc quái nào anh mới chịu tốt nghiệp cái trường đại học hoành tráng của anh và thôi không bòn rút tiền dành dụm cả đời của bố mẹ anh thế hử?”

“Chừng năm năm nữa thôi ông nội ạ,” Freddie hí hửng đáp. “Cháu vừa mới chuyển chuyên ngành sang tâm lý học siêu linh. Cháu sẽ làm người đi săn hồn ma. ông thấy sao ạ?” Ông nội, vì không ý thức được Freddie đang chọc ngoáy mình, nên suýt thì bị sặc bia. Mẹ, mặc dù mọi khi bà vốn hay chống chế cho Fred, hôm nay không bình luận gì, vì bà đang mãi vận ý chí để biến bố tôi thành một cột muối¹ hay gì đấy.

“Tôi yêu mấy buổi ăn tối gia đình này quá cơ,” Hester lầm bầm.

“Ồ, em cũng vậy,” tôi bảo.

“Này, em có đi cùng đội Brownie trong chuyến tham quan thực tế tuần tới được không?” Hester hỏi. “Chị mắc hội thảo ở Boston mất rồi.”

“Được chứ,” tôi đồng ý. “Khi nào ạ?”

“Sau giờ học ngày thứ Năm,” Hester đáp. “Josephine thực sự không muốn bỏ qua chuyến tham quan ấy.”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói. “Đi đâu vậy? Cửa hàng Cabot à?” Tôi hy vọng là thế. Hiệu bơ sữa này có quầy thử phô mai miễn phí.

“Ồ... Josephine, đội Brownie tuần sau sẽ đi đâu thế con?” Hester hỏi. Josephine - lúc này đang gãi gãi lên bụng Bowie và khiến lông vón cục cứ thế mà rơi ra sàn nhà vừa mới-được-hút-bụi - liền nhảy cẫng lên.

“Là nông trại ạ, con nghĩ thế,” con bé vừa đáp vừa nhảy vọt lên ôm chặt eo tôi mà nài nỉ. “Dì ơi, dì đi cùng được không ạ? Dì đi nhé? Đi mà?” Hôm nay con bé mặc một bộ đồ thun ôm từ cổ đến chân màu đen kim tuyến cùng chiếc váy đỏ tía và đôi dép Crocs màu hồng.

“Chắc chắn là được mà,” tôi đáp. Tôi còn trừ cả đồng ngày phép, và Mark, dù chẳng có cháu trai cháu gái nào, trước nay vẫn luôn hào phóng cho phép tôi làm mọi chuyện với Bronte và Josephine. Vừa nghĩ đến Mark, trái tim tôi đau thắt lại. Anh đã hôn Muriel khi rời khỏi văn phòng ngày hôm nay. Hôn lên má. “Chút nữa gặp nhé, em yêu,” Mark đã nói như vậy. Không phải là tôi đóng tai nghe lỏm đâu. Và gương mặt Muriel đã đỏ rục lên, rục hơn cả cái gương mặt lúc bị cảm sốt của cô ta.

Em yêu. Mark chưa khi nào gọi tôi là em yêu. Gọi là cưng thì có. Nhưng anh cũng gọi Karen là cưng, trong khi cô cơ bản chỉ là một con cá nhồng có chân

mà thôi. Có một lần, Mark gọi tôi là người đẹp, cách gọi cổ lỗ đến mức khiến tôi nhũn hết cả người (bạn chẳng thấy ngạc nhiên đâu nhỉ?). Bố tôi từng gọi mẹ tôi là chim Sơn Ca, bởi vì, như bố đã nói, mẹ khiến bố thấy hạnh phúc. Trong lúc này đây, mẹ đang mân mê con dao trong tay mà quan sát bố với đôi mắt chất chứa đầy suy xét.

Tôi lùa cả nhà ngồi quanh bàn ăn, dọn đồ uống ra, lấy nĩa sạch cho Josephine, con bé lúc này đã làm rơi nĩa của mình; bê bình hoa cúc ngũ sắc và hoa cánh bướm ở giữa bàn đi nơi khác, hoa này tôi vừa cắt vào ngay tối hôm ấy thôi; lau chỗ nước bị đổ và cuối cùng mới ngồi xuống. “Thế này là ổn rồi,” tôi nói. Chẳng ai buồn đáp lại, vì mọi người đã ăn được xong tới nửa bữa rồi. Bảy phút sau thì coi như là chính thức xong. Bữa tối, bao gồm món gà nướng tỏi nổi tiếng của tôi, khoai tây nghiền với thì là, xốt thịt chế biến tại gia, cà rốt hầm cùng đậu cô ve xào hạnh nhân xắt lát, tất cả khiến tôi mất hai tiếng đồng hồ để nấu, lại được ăn sạch trong thời gian chưa tới mười ba phút. Việc bày dọn bàn ăn thì mất thời gian hơn một chút.

“Ngon lắm đấy Cún Con,” bố tôi nói, mắt lấp lánh nhìn tôi.

“Ta phải quay vào xưởng đây,” ông nội làm bầm, đẩy ghế ra sau và nhảy lò cò ra khỏi phòng ăn.

“Chân ông đâu rồi?” tôi hỏi theo. Ông nội không trả lời.

“Dưới gầm bàn đấy ạ,” Josephine vừa đáp vừa ghé mắt nhìn xuống.

“Kinh quá,” Bronte càu nhàu, đẩy đẩy món khoai tây quanh đĩa mình.

“Hay là cả nhà cùng chơi cờ tí phú vậy,” bố tôi tràn trề hy vọng đề nghị, rạng rỡ nhìn mẹ tôi, trong khi bà thì trừng trừng nhìn khăn trải bàn, hoàn toàn lạc lối vào trong những mộng tưởng dụi dàng về việc chẻ xác tay chồng cũ của mình. “Eleanor này? Anh nhớ em thích chọn làm bàn là lắm mà. Em có thích lại làm bàn là nữa không?”

“Câu mở màn của bố đấy sao? Thế thì còn phải cố nhiều,” Freddie khuyến bảo, cất mắt nhìn lên khỏi tin nhắn trên màn hình mà cậu chàng đang bấm.

“Chơi Wii thôi!” Josephine líu lo. “Dì Callie, mọi người chơi Wii được không ạ?”

“Ai đặt tên cho cái trò ấy thế nhỉ?” Mẹ tôi vừa sẫm soi bộ móng tay của mình vừa hỏi. Việc thường xuyên tiếp xúc với phóc môn giúp cho mấy đầu móng tay của bà vừa chắc vừa đẹp. “Bất kể khi nào nghe thấy cái tên ấy là mẹ lại tưởng tượng ra đám con nít đang chơi đùa cùng quả bóng bay căng đầy nước tiều².”

Bố tôi cười váng cả nhà. “Khôi hài quá đấy Ellie! Thế còn món cờ tỉ phú này thì sao? Đây Bronte cũng? Có muốn chơi với ông bà ngoại không nào?”

“Không ạ,” Bronte lúng búng, tay khoanh lại trước bộ ngực không tồn tại của mình.

“Fred, nhắc mông lên giúp Callie dọn dẹp đi,” Hester vừa nói vừa giơ chân đá cậu em trai bé bỏng của chúng tôi.

“Chị đi mà giúp,” Freddie vui vẻ đáp lại. “Mông chị còn to hơn nên chắc chắn chị sẽ giúp được nhiều hơn đây.”

“Tao lao động cả ngày rồi,” Hester nói. “Nên đừng có hòng nhé, thẳng ranh con lười biếng.”

“Chị suốt ngày chỉ làm cho phụ nữ mang bầu thôi. Ai dám nói em không làm được như thế nào?” Freddie trả treo, nhướn mày ra điều ngây thơ vô tội trong khi Bronte thì cười khúc khích.

A, gia đình. Trong khi đấy thì cũng chẳng có ai phụ giúp tôi dọn dẹp cả. Tọt thêm chút vang dở, rồi tôi hít một hơi xoa dịu đầu óc và mỉm cười. “Ồn cả thôi mà, ồn cả thôi mà,” tôi nhủ thầm.

“Callie thì ở kia, đang từ từ phát rồ lên trong khi chúng ta chỉ ngồi trơ mắt ngó,” Freddie nói. Tôi mỉm cười, lòng thấy biết ơn vì có người đang để ý đến mình. “Nè chị Cal, chị tìm ra ai để ngủ cùng chưa thế?” Freddie nói tiếp.

“Ê Fred, trong phòng này còn có con nít nhé, ngoài mày và cái đầu óc như trẻ lên sáu của mày đấy,” Hester lên tiếng rồi lại đá cho Freddie thêm phát nữa.

“Nếu con thật sự muốn kết hôn,” mẹ tôi trầm ngâm, “thì sao con không cho Louis một cơ hội đi nào? Cậu ta giỏi giang thế cơ mà.”

Thằng em tôi khụt khịt. “Phải rồi đấy Callie, tay này khéo léo xử lý mấy xác chết lắm, cho nên...”

“Fred, im lặng chút đi. Mẹ, ngồi vào bàn là không được nhắc đến Louis nữa,” tôi nói. “Vội lại, bố vừa hỏi mẹ có muốn chơi cờ tỉ phú với bố không kia,” tôi nhắc nhở mẹ.

Mẹ bắn tia nhìn lạnh lùng sang bố. “Ông muốn gì hả Tobias?” bà rít lên hỏi.

“Có món tráng miệng không ạ?” Bronte hỏi.

“Có, có chứ, còn sức thì chạy ra ngoài đi, cả hai đứa,” tôi đáp. “Chạy đi nào. Trong phòng để đồ ăn có bánh nướng và bánh quy nhân sô cô la đấy. Con với

Josephine có thể cắt bánh ra được chứ, phải không? Kem thì ở trong ngăn lạnh dưới hầm kia.”

Bố tôi cau mày, rõ ràng ông đang hy vọng sử dụng sự có mặt của hai con bé này để làm bức bình phong. Dầu có chút nản lòng, ông vẫn bước tiếp. “À, thôi thì vì em đã hỏi, anh đang mong là chúng ta có thể... có thể bỏ chuyện quá khứ lại sau lưng, Eleanor à. Nhen nhóm lại mối quan hệ giữa chúng ta.” Mẹ chẳng nói gì. “Em là người phụ nữ duy nhất mà anh từng yêu,” bố nói thêm. Cái vẻ chân thành của ông dường như rẽ tiền đi chút ít khi ông liếc sang nháy mắt với tôi. Hester đang uống rượu thì phát sắc, nhưng bố phớt lờ chị, vì chị vẫn hoài nghi và không có vẻ gì là ủng hộ cho nhiệm vụ viên vông của bố cả.

Mẹ nhìn bố có vẻ triu mến, cái kiểu một con mèo vẫn nhìn ngắm một con sóc con... *Này, cảm ơn đã làm tao vui nhé! Giờ thì tao sẽ cắn lìa chân mày đây, được không?* “Cứ vui lòng nói tiếp,” bà nói.

Bố, vốn là người có thể bị xe tăng cán qua mà không thềm đề ý, nói tiếp. “Này nhé, Eleanor, mỗi ngày chúng ta lại già đi. Với lại dầu sao thì, em cũng chưa từng ở bên người đàn ông nào khác, theo lời con trai của chúng ta...”

Fred phát ra âm thanh ặc ặc như bị bóp cổ... không như Hester hay tôi, thằng này chẳng khi nào học được cách ngậm miệng lại mỗi khi bố mẹ lợi dụng chúng tôi để moi thông tin từ đối phương.

“... và chúng ta nên bắt đầu nghĩ đến phần đời còn lại của chúng ta đi thôi. Em đâu có muốn ở vậy một thân một mình đến cuối đời đâu, phải không nào? Chúng ta còn lại biết bao nhiêu năm tháng tươi đẹp trước mặt.” Bố ngời thẳng thớm hơn chút. Cười với mẹ nụ cười toe lập lánh. “Em thấy sao hả Ellie? Chúng ta thử lại nhé?”

Mẹ mỉm cười. Fred, Hester và tôi né xa hơn ra khỏi khối thuốc nổ đang chực nổ tung. “Ôi Tobias,” bà nói. “Ông biết đấy, tôi sẽ nghĩ về điều ấy... chờ đã, chờ chút nào. Tôi không cần phải suy nghĩ gì đâu vì tôi đang... từ gì ấy nhỉ? Tỉnh táo. Phải rồi. Tôi đang tỉnh táo. Nên câu trả lời sẽ phải là... không.”

“Sao lại không thử chứ?” bố đề nghị. “Nếu không có tác dụng gì, thì ít ra, là em cũng đã mở lòng đón nhận một điều gì đó mới mẻ.”

Một lần nữa lại là cái nụ cười có vẻ triu mến (nhấn mạnh vào có vẻ đây nhé). “Vì sao tôi lại muốn ở bên ông một lần nữa cơ chứ Tobias?” mẹ tôi hỏi.

Bố lo lắng nhìn qua tôi. “Ừ thì,” ông đáp, còn tôi thì phải cho ông thêm điểm vì lòng can đảm mới được, “anh yêu em mà, Eleanor. Mặc cho cách cư xử đáng bị lên án của anh...” nói đến đây thì bố tôi lại cho thêm vào cái nụ cười rạng rỡ kiểu George Clooney... *vâng, tôi đều đấy, nhưng mà hãy nhìn khóe miệng cười*

hấp dẫn của tôi đi nào! “... nhưng anh chưa từng khi nào thôi yêu em cả. Hai thập kỷ qua, anh đã hối tiếc sâu sắc về những hành động của mình...” Rành rành là bố tôi đã tập dợt trước “... và đã học được rất nhiều từ những sai lầm trong lối sống của mình.”

“Tôi không hỏi ông sẽ được gì từ chuyện này đâu Tobias,” mẹ tôi nói bằng giọng tron tru băng giá từng gieo rắc sợ hãi vào những trái tim non nớt của chị em tôi. “Mà tôi sẽ được lợi gì kia?”

Bố ngừng một chặp. “Một người bạn đồng hành chẳng?” ông ướm lời.

“Tôi sẽ nuôi chó vậy,” mẹ đáp.

Bố cựa quậy. “Vậy thì, thôi được, nếu em muốn anh nói toạc móng heo ra... thế thì tình dục vậy?”

“Chị, em! Có khi chúng ta nên đi ra chỗ khác nhỉ?” tôi đề nghị. “Để bố với mẹ có chút riêng tư nhỉ?”

Chị và em trai tôi không nhúc nhích gì. “Cái này còn hấp dẫn hơn cả *Tool Academy*³ nữa đây,” Freddie vừa nhận xét vừa tu một ngụm bia. Cả Hester cũng có vẻ say mê hứng thú lắm, cho dù là giống với kiểu một nhà giám định pháp y đang bị một vụ án mạng kinh khiếp nào đó làm cho mê mẩn hơn.

Mẹ tôi chẳng để lộ chút hiệu hiện nào mà cũng không nói một lời, điều này khiến bố lại hiểu như một sự khuyến khích. “Còn nhớ chứ Eleanor? Chúng chẳng bao giờ phai mờ đi, phải không nào? Sự đam mê. Những vôi vàng.” Bố nhướn một bên mày. “Đấy là điều đẹp đẽ nhất trong cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Tất nhiên là ngoài ba đứa con xinh đẹp của hai người ra,” Freddie xen vào.

“Điều ấy phải mang một ý nghĩa nào đó chứ,” bố nói tiếp, phớt lờ thằng con trai. “Con người ta sẽ không cảm nhận được như thế về nhau nếu như bản thân việc ấy không có ý nghĩa gì.”

“Tiếc là chúng ta không có đảng Cộng hòa dành cho bố mẹ,” tôi nhận định. “Dám cá là họ chẳng bao giờ nói năng kiêu đó cả.”

“Ồ Vermont này làm gì có dân theo đảng Cộng hòa chứ,” Hester nói. “Tuyệt chủng rồi, giống như tín đồ Shaker vậy thôi. Còn rượu vang không thế?”

Bố mẹ chỉ đang nhìn nhau chăm chăm. Niềm hy vọng, một mầm non bé xíu xiu, đâm chồi trong tim tôi. Có thể nào chẳng? “Bố vẫn luôn yêu mẹ đấy mẹ,” tôi nhẹ nhàng nói.

Mẹ mỉm cười. Một nụ cười thật lòng. “Tôi sẽ cân nhắc chuyện này,” bà nói.

“Hả?” Hester buột miệng. “Gì cơ?”

“Chết cha,” Freddie thêm vào.

“Nếu,” mẹ nói.

“Nếu gì cơ?” bố hỏi.

“Nếu ông giới thiệu tôi với từng con đàn bà mà ông đã lên giường cùng trong khi tôi đang mang thai thằng con trai của chúng ta.”

Mặt bố tôi cắt không còn giọt máu. Tôi hình dung ra cảnh hạt giống hy vọng bị nghiền nát dưới chiếc giày chắc nịch của mẹ.

“Thật ra, ừ... mấy bà đó... chỉ có, à... chỉ có hai thôi, Eleanor ạ,” bố nói.

Mẹ tôi nhưng mày.

“Ôi thôi được rồi, ba bà,” bố chữa lại. “Vớ lại, ừm, anh chắc chắn không biết chuyện gì đã xảy ra với họ cả. Anh gần như là không nhớ đến họ nữa mà. Anh nghĩ họ đã dọn đi nơi khác rồi. Đi xa lắm. Đến mãi, ừm, New Zealand cơ, anh nghĩ thế, và tận... Pháp nữa.”

“Nói thật nhé, tôi biết họ đang ở đâu,” mẹ nói. “Tất cả bọn họ đều đang sinh sống quanh đây chừng trăm dặm. Bao năm qua tôi vẫn để mắt đến bọn họ mà.” Mẹ triu mền liếc sang bày con. “Mẹ yêu Google lắm cơ.”

Hester nhắm mắt lắc đầu.

“Vậy nên, nếu ông thành tâm, và nếu chuyện ông luôn luôn yêu tôi và muốn nói lại mọi thứ là thật, thì đây là chuyện ông phải làm,” mẹ tôi dương dương tự đắc.

Trời ạ. Bà quả là thích chôn xác người ta mà.

KHI BỐ ĐÃ LÊ BUƯỚC bỏ đi, Hester cùng hai đứa nhóc đã về nhà còn Freddie và ông nội đang lẩn trong nhà xưởng để đánh nhẵn ca nô, thì tôi cùng mẹ đứng cạnh nhau rửa bát đĩa.

“Thú vị thật đấy chứ,” tôi lên tiếng, xả nước rửa một ly rượu. Tôi đặt ly lên giá đĩa, mẹ nhặt ly lên bắt đầu lau bóng nó với lực tay hơi đáng lo so với mức cần thiết.

“Chắc chắn rồi,” bà đáp.

Tôi liếc mắt thăm dò bà. Bà trông hấp dẫn theo cách của riêng bà... khung xương lớn, những nét mạnh mẽ, đôi mắt nhân từ. Bà không xấu, nhưng cũng chẳng đẹp. Bà trông... đầy năng lực. Ngược lại, bố thì khiến phụ nữ từ mười bảy đến chín mươi tư tuổi đều phải ngoái đầu lại nhìn và lại khá thiếu năng lực trong nhiều vấn đề... trong khi mẹ có lẽ đủ khả năng trấn áp bọn phát xít rồi leo vào lái xe tăng của chúng về phía quân Đồng minh, thì bố... bố sẽ chỉ có thể hòa nhã xin hàng và hy vọng điều tốt đẹp xảy đến.

“Vậy mẹ có thực là sẽ cân nhắc đến việc quay lại với bố không?” tôi hỏi, tập trung trở lại vào đồng bát đĩa.

“Dĩ nhiên là không,” mẹ đáp. “Ông ta lừa dối mẹ cơ mà Calliope.”

“Vâng. Vậy... sẽ chẳng có cơ hội được tha thứ nào rồi nhỉ?” tôi đặt chiếc ly khác lên giá.

“Mẹ đã tha thứ cho ông ta từ lâu rồi, Callie ạ,” bà nói dối mà không nhìn sang tôi.

“Thật không mẹ? Vì...”

“Vậy đời sống tình cảm của con thì sao nào, cưng? Cái cậu lòi thối lếch thếch trong quán ăn ấy có kết quả gì không thế?”

“Anh ta đâu có đến nỗi lòi thối...”

“Vậy là không có kết quả gì rồi,” bà nói. “Sao lại đột nhiên có hứng thú hen hò thế? Mẹ tưởng con sẽ nhờ Hester giúp đỡ cho trong việc làm mẹ cơ đấy.” Bà giật phất lấy chiếc khăn rồi bắt đầu lau đĩa.

“Không đâu ạ,” tôi chậm rãi đáp. “Con thì... lúc nào con cũng muốn kết hôn. Muốn có con theo cách truyền thống thôi. Rồi sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc.”

“Cái ghế ấy làm hỏng con mắt rồi,” mẹ lầm bầm.

“Không phải lỗi của chiếc ghế đâu, mẹ à.” Tôi ngừng lời. “Không phải chỉ vì mọi chuyện giữa mẹ và bố không suôn sẻ mà...”

“Con yêu này, mẹ thách con tìm cho ra ba cặp đã lấy nhau hơn mười năm mà sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc đấy. Nghĩa là vẫn còn sống cùng nhau ấy. Đây này.” Bà trả lại cho tôi một chiếc ly. “Con còn sót một chỗ.”

“Ông nội và bà nội này. Bà ngoại và ông ngoại Dimpy này,” tôi đáp lại bằng cách kể ra ông bà nội ngoại của mình.

“Thế có cặp nào được sinh ra sau thời Tổng thống Roosevelt không nhỉ?” mẹ gợi ý.

“Annie và Jack chẳng?”

“Một cặp. Thế cặp thứ hai là ai nào?”

Tôi cau mày. “A... để xem nào... thôi được, mẹ thắng. Nhưng, mẹ này, con nghĩ bố thật lòng đấy. Bố chưa bao giờ quên được mẹ cả. Mẹ biết cơ mà. Trong khi mẹ thì, bao nhiêu năm trời vẫn còn đang căm ghét bố sục sôi như sức nóng của hàng nghìn mặt trời cộng lại vậy. Mẹ biết người ta hay nói sao rồi đấy. Yêu và ghét là hai mặt của một đồng xu.”

Bà nhìn tôi với cái nhìn độc nhất vô nhị của mình... thương hại, kiên nhẫn lẫn chút chút chán ghét hòa quyện vào nhau. “Con thật nai tơ quá, Callie,” bà nói.

“Đúng đấy ạ,” tôi thừa nhận, nhớ đến gương mặt của bố trong tiệc sinh nhật mình. “Con không thể nào không nhớ đến bố mẹ khi hai người còn hạnh phúc. Khi con nghĩ đến việc mình phải kết hôn, tìm ra một người thật lòng yêu con vì chính con người con hay đại loại ba cái thứ nhảm nhí ấy, thì con luôn hình dung ra bố mẹ, đang khiêu vũ trong phòng khách sau khi bố trở về sau một chuyến đi xa.”

Thật ngạc nhiên quá đỗi, mắt mẹ tôi ngấn nước. “Mà này. Chính ông ta đã giẫm đạp lên bao thời khắc ấy đấy chứ nhỉ?” giọng bà nghẹn ngào.

“Vâng quả là vậy. Nhưng biết đâu mẹ có thể thật sự tha thứ cho bố đấy, mẹ à.”

Mẹ thở dài. “Callie này, khi kẻ nào đó lừa dối con, thì hẳn đã lấy đi một mảnh tim của con rồi đấy. Và con sẽ không biết khi nào mình mới có thể lấy lại được mảnh tim ấy đâu.”

Tôi nghĩ đến Mark, cùng bao năm tháng mình đã bỏ ra để hy vọng về chuyện với anh. Chờ đợi anh. Tưởng tượng ra hai đứa tôi cùng nhau đứng trên cái hiên nhà thần thoại ở đâu kia. Hình dung ra anh giờ đang ở đâu kia cùng Muriel.

Mẹ nói có lý.

Chú thích:

1. Một hình ảnh ẩn dụ bắt nguồn từ câu chuyện trong Kinh Thánh và vợ chồng ông Lot.

2. Wii có cách phát âm giống với Wee, một từ trong tiếng Anh thường được dùng khi người lớn nói với trẻ con về việc tiểu tiện.

3. Một chương trình truyền hình thực tế nổi tiếng ở Mỹ.